

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΟΡΘ. ΧΡΙΣΤ. ΕΝΩΣΕΩΣ ΝΕΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΓΝΩΣΕΣΘΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙ ΥΜΑΣ (ΙΩΑΝ. 8.32)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

ΕΤΗΣΙΑ:	Ἑσωτερικοῦ	δραχ. 15
»	Ἐξωτερικοῦ	φρ. 15
»	Ἀμερικῆς	δολ. 2

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ

ΤΩ ΑΙΔ. ΔΙΓ'ΟΥΝΤΗ

κ. ΘΩΜΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΩ

Γραφεῖα: 60 Γεροκωστοπούλου 60.

Ο ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ

Καὶ πάλιν ὀρθοῦται πρὸς ἡμῶν τὸ μέγα παράστημα τοῦ πρωταθλήτου καὶ στεφανηφόρου Ἀποστόλου Ἀνδρέου πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς σημερινῆς ἑορτῆς Του. Εἴκοσιν αἰῶνες παρήλθον ἀφ' οὗτου ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον ἄσημος οὗτος τῆς Τιβεριάδος ἄλιεὺς ἀνεσταυρώθη ὡς κακοῦργος ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ Ἀνθυπάτου Αἰγιάτου καὶ ὄχι μόνον δὲν παρεδόθη εἰς τὴν λήθην καὶ τὴν ἀράνειαν ἀλλὰ τὸναντίον βασιλεύει εἰς τὰς καρδίας 600 ἑκατομμυρίων ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων καὶ μάλιστα τῶν μᾶλλον προηγμένων καὶ πεπολιτισμένων.

Ὅχι μόνον ἡ φήμη του δὲν ἠλαττώθη ἀλλὰ βαίνει ὁσημέραι γεωμετρικῶς καὶ καταπληκτικῶς αὐξουσα κατ' ἑντάσιν καὶ κατ' ἑκτάσιν. Χιλιάδες αυτοκρατόρων καὶ στρατηγῶν δορυκμητόρων οἵτινες ἔσυρον ὀπισθὲν των πολυαρίθμους στρατιάς καὶ πανόπλους λεγεῶνας καὶ φάλαγγας ἀπώλοντο μετ' ἡχου καὶ μόνον καὶ μετὰ δυσκολίας εἰς τὰς δέλτους τῆς ἱστορίας ἀνιχνεύονται τὰ ὀνόματά των ἀπὸ τοὺς ἱστοριοδίφας, ἀλλ' ὑπεράνω πάντων τούτων ἴσταται ὁ μέγας στρατηγὸς τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ ὁ θεσπέσιος τῆς πόλεως τῶν Πατρῶν προστάτης Ἀπόστολος Ἀνδρέας.

Ἀπὸ νίκης εἰς νίκην, ἀπὸ τροπαίου εἰς τροπαίον καὶ ἀπὸ θριάμβου εἰς θρίαμβον βαίνων καὶ ὡς αἰθεροβάμων ἀετὸς πετῶν διασχίζει τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις τῆς Ἀσίας, Σκυθίας, Θράκης, Μακεδονίας, Στερεᾶς

καὶ τέλος καταλήγει εἰς τὴν Μητρόπολιν τῆς Πελοποννήσου τὰς Πάτρας ἐνθα στήνει ὡς θρόνον του τὸν Σταυρὸν καὶ ἐπ' αὐτοῦ μὲ ἀνέκφραστον χαρὰν ἀνέρχεται καὶ ταννύει τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ἀτενίζων πρὸς τὸν Οὐρανὸν τὴν αἰώνιον αὐτοῦ κληρονομίαν. Κρατῶν μὲ τὴν μίαν χεῖρα τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ μὲ τὴν ἄλλην τὴν μάχαιραν τοῦ πνεύματος ἦτοι τὸν παντοδύναμον λόγον τοῦ Θεοῦ, σκορπίζει τὸ φῶς εἰς τοὺς ἐν σκοτει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένους εἰδωλολατρικοὺς λαοὺς, καὶ ἀποκόπτει τὰ δεσμά τῶν ὑποδοῦλων καὶ αἰχμαλώτων τοῦ Σατανᾶ λαῶν.

Ἐκτοτε ἡ ἱερὰ αὐτοῦ σκιὰ σελαγίζει ὡς φωτεινὸν μετέωρον ὑπὸ τοὺς βράχους τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Πατρῶν καὶ σκέπει καὶ εὐλογεῖ καὶ φρουρεῖ τὴν πεφιλημένην του πόλιν τῶν Πατρῶν καὶ μετ' αὐτῆς σύμπαντα τὸν χριστιανικὸν κόσμον. Ὡς ἐπιδέξιος ἄλιεὺς ἰχθύων ποῦ ἦτο ἀπεδείχθη καὶ μᾶλλον ἐπιδέξιος ἄλιεὺς ἀνθρώπων συμφώνως μὲ τὴν ὑπόσχεσιν καὶ πρόρρησιν τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου. Ἐγκαταλείψας τὰ δίκτυα καὶ τὰς σαγήνας καὶ τὰ ἀμφίβληστρα τῆς Τιβεριάδος ὑπερεπλήρωσε καὶ ὑπερπληροῖ τὴν σαγήνην τοῦ χριστιανισμοῦ Ἐκκλησίαν δι' ἑκατομμυρίων πολυτίμων ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων. Εὐτυχῆς ἡ πόλις τῶν Πατρῶν διότι ἠτύχησε νὰ ἔχη τοιοῦτον προστάτην καὶ φρουρόν. Εἶδε τὸ ἔργον τοῦ Πολιούχου μας ν' ἀξιωθῆ νὰ συνεχίσῃ τὸ φερώνυμον τοῦ Ἀποστόλου Περιοδικόν μας ἔστω καὶ

ἐπ' ἐλάχιστον ὡς φῶς φωτίζον καὶ ὑποδεικνύον τὰς χρ̄στιανικὰς ἀρχὰς καὶ ὡς ἄλλας συγκρατοῦν ἀπὸ τὴν σήψιν καὶ φθορὰν τὸ περιβάλλον καὶ πρὸ παντὸς τὴν δύστηνον νεολαίαν ἥτις ὡς πλοῖον ἄνευ πηδαλίου πλέει εἰς πέλαγος τρικυμιῶδες, πλήρες ὑφάλων καὶ σκοπέλων καὶ μεταξὺ Σκύλλης καὶ Χαρὶβδεως ἀπειλουμένην ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν νὰ καταποντισθῇ ἀπὸ τὰ κύματα τῆς διαφθορᾶς ἢ νὰ συντριβῇ ἐπὶ τῶν βράχων τῆς ἀπιστίας.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

ΟΙ ΑΠΙΣΤΟΙ ΚΑΙ Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΩΝ ΓΡΑΦΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΤΗΝ ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑΝ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ
ΕΠΙΚΥΡΟΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

Ἀφ' οὗ εἶδομεν τὰ αἷτια, τὰς συνεπείας καὶ τὰς θεραπείας τῆς ἀπιστίας πρὸς τὴν Θεοπνευστίαν τῆς Γραφῆς ἤδη θ' ἀποδείξωμεν ὅτι τὴν θεοπνευστίαν τὴν ἐπικυροῖ καὶ τὸ κῦρος τοῦ θεανθρώπου. Εἰς τὸ ἀπολογητικὸν μας ἔργον περὶ τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ ἀπεδείχθη πασιφανῶς καὶ πολυτρόπως ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι θεάνθρωπος. Οἱ πλείστοι τῶν ὀρθολογιστῶν σήμερον ὑποστηρίζουν ὅτι μόνον τοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ δέχονται ὡς θεοπνεύστους καὶ ὄχι καὶ τοὺς τοῦ Μωϋσέως, Παύλου κλπ. Ἄλλὰ τοῦτο ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται εὐλογωφανὲς ἐν' ᾧ κατὰ βάθος εἶναι παραλογισμὸς καθ' ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ἀποκαλεῖ **Λόγον Θεοῦ** τὴν Πεντάτευχον τοῦ Μωϋσέως (Μαρκ. 7, 13) ἐναντίον τῆς ὁποίας στρέφεται ὅλη ἡ λύσσα τῶν ἀπίστων. Καὶ ἡ ὑπόλοιπος Π. Δ. ἐπίσης ἐπικυροῦται ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ὡς θεοπνευστος Ματθ. 5, 18, Ἰωαν. 10, 35, Λουκ. 23, 57 καὶ 16, 31, Ἰωαν. 5, 47 κ.λ.π. Ἐπίσης καὶ τὴν Κ. Δ. ἐπικυροῖ ὡς θεοπνευστον διὰ τῶν Ἰωαν. 14, 26 καὶ 16, 12 κλπ. Ὡστε ἀφ' οὗ ὁ θεάνθρωπος ἐπιβεβαίωσι τὴν Θεοπνευστίαν τῆς Γραφῆς ἄρα εἶναι Θεοπνευστος. Οἱ ὀρθολογισταὶ εἰς τὸ κῦρος τοῦ Ἰησοῦ τί ἔχουν ν' ἀντιπαραβάλλουν; τὸ κῦρος τοῦ Στράους καὶ Ρενάν; Ὡστε ν' ἀρνηθῶμεν τὸ ὅτι λέγει ὁ Χριστὸς καὶ νὰ δεχθῶμεν τοὺς παραλογισμοὺς τοῦ Στράους καὶ Ρενάν! Ὁ Χριστὸς ἔχει τόσα ὑπὲρ αὐτοῦ, ὑπέστη τόσας κριτικὰς ἐπιθέσεις καὶ τὸ ἔργον του ἐπέζησε μετὰ 20 αἰώνων

προβολὰς λυσοώδεις καὶ τέλος τὸ ἐλεγκέωσθε καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεως, αὐτοὶ μὲ τί πιστοποιητικὰ ἀξίας θὰ ἀντιπαραβληθῶν πρὸς τὸν Χριστόν; Παραλογισμοί!

ΤΗΝ ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑΝ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΕΠΙΚΥΡΟΙ
Η ΕΚΠΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΦΗΤΕΙΩΝ

Ὡστε καὶ ἐσωτερικοὶ λόγοι συναγόμενοι ἐκ τῆς Βίβλου πείθουν ἀδιστάκτως περὶ τῆς Θεοπνευστίας τῆς. Δυστυχῶς τὸ τοιοῦτον τὸ ἀγνοοῦν ὄχι μόνον οἱ ἄπιστοι σοφοὶ καὶ ἄσοφοι ἀλλὰ καὶ οἱ πλείστοι ἐκ τῶν πιστῶν. Ἀπλῶς θὰ σκιαγραφήσωμεν τοῦτο ἵνα λάβουν οἱ ἀναγνώσται μίαν ἰδέαν. ἔχομεν προφητείας ρητὰς καὶ σαφεῖς καὶ προφητείας διὰ συμβόλων καὶ τύπων. Ἀφροοῦν δὲ οὗτοι ἢ τὸν Χριστόν, ἢ τὸν Ἰουδαϊκὸν λαὸν ἢ τοὺς εἰδωλολάτρας.

Ὅλαι αἱ προφητεῖαι αἱ περὶ Μεσσοῦ ἐξεπληρώθησαν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ ὡς ἀποδεικνύομεν εἰς τὸ περὶ τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ ἔργον μας. Τὸ 53ον Κεφάλαιον τοῦ Ἡσαίου ὁμιλεῖ περὶ τοῦ Μεσσοῦ ὡς ἱστορικὸν κεφάλαιον καὶ οὐχὶ ὡς προφητικόν. Καὶ αὐτοὶ οἱ Ἰουδαῖοι ὡς χριστολογικὸν ἐκήρυττον τὸ κεφάλαιον τοῦτο μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ κριτικὴ σχολὴ προσπαθεῖ νὰ διαστρέψῃ τὸ πρᾶγμα ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον διότι ὁμιλεῖ περὶ ἐνὸς καὶ ἀναμαρτήτου καὶ οὐχὶ περὶ τοῦ λαοῦ ὅστις ρητῶς διακρίνεται ἀπὸ τὸν περὶ ὁ Ἡσαίας ὁμιλεῖ προφητικῶς. ἔχομεν φαινομενικῶς ἀντιφασκούσας προφητείας ἀλλ' ἀπασαὶ αὐταὶ ἐκπληροῦνται θαυμαστῶς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ καὶ κατὰ τὴν πρώτην καὶ κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν. Ἐὰν διάφοροι ἔργαται ἄνευ προσυνευθῆσεως καὶ ἄνευ σχεδίου ἕκαστος κατὰ τὸ δοκοῦν ἐσκάλιζε ἀπὸ ἐν μάρμαρον κατὰ διαφόρους τρόπους, τύπους καὶ ἐποχὰς καὶ τοῦτο ἐγένετο εἰς διάστημα 1500 ἐτῶν καὶ εἶτα ὅλα συνενοῦμενα ἀπετέλουσαν κατὰ τὸ φαινόμενον τυχαίως μεγαλοπρεπῆ ναὸν τί θὰ ὑπέθετε τίς; Βεβαίως ὅτι ὅλοι ἐβάδιζον ἐπὶ ὠρισμένου σχεδίου καὶ κατὰ παραγγελίαν. Παρόμοιόν τι συνέβη καὶ μετὰ τοὺς συγγραφεῖς, τῆς Γραφῆς. Ὅλοι ὁμιλοῦν περὶ τοῦ ἰδίου προσώπου καὶ κατὰ θαυμαστῶς ἀριστοτεχνικὸν τρόπον, περιγράφουν καὶ προλέγουν τὰ περὶ τοῦ Μεσσοῦ.

Ὡστε καὶ ἡ ἐκπλήρωσις ὅλων τῶν προφητειῶν τῆς Γραφῆς ἀποδεικνύει τὴν Θεοπνευστίαν ταύτης.